

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ติดตัวมาด้วยความเป็นมนุษย์ ตั้งแต่กำเนิด สิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายของบุคคลก็เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งไม่อาจพรากไปจากความเป็นมนุษย์ได้ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการจับกุม การคุมขัง บุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่ มีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งต้องอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายและกระทำการเท่าที่จำเป็น โดยจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพไม่ได้

แต่อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันการปล่อยชั่วคราวในชั้นสอบสวนของประเทศไทย มักประสบปัญหาว่าผู้ต้องหาที่ต้องการจะขอปล่อยชั่วคราวจะต้องยื่นขอปล่อยตัวชั่วคราวโดยใช้หลักประกัน ทำให้ผู้ต้องหาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันได้รับโอกาสในการอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวไม่เท่าเทียมกันในความผิดฐานเดียวกัน ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ขอปล่อยตัวชั่วคราวโดยมีประกันส่วนใหญ่่มักจะได้รับอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว ในขณะที่คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า กลับไม่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว

บทบัญญัติประมวลวิธีพิจารณาความอาญาได้มีการบัญญัติเหตุแห่งการสั่งไม่ปล่อยตัวชั่วคราวไว้ในมาตรา 108/1 (4) ว่า ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งการนำเหตุเรื่องหลักประกันหรือการประกันไม่น่าเชื่อถือมาเป็นเหตุที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว ทำให้ผู้ต้องหาที่ไม่มีหลักทรัพย์หรือหลักประกันขาดโอกาสที่จะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ทำให้ต้องถูกคุมขังในระหว่างสอบสวน ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมในการได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว

เมื่อศึกษาหลักทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและหลักการในการดำเนินคดี ผู้ต้องหาเองก็ย่อมเป็นบุคคลคนหนึ่งที่มีสิทธิที่จะไม่ถูกจำกัดเสรีภาพไม่ต่างจากบุคคลอื่น ซึ่งการจะจำกัดสิทธิของบุคคลจำเป็นต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ว่าให้สามารถทำได้และการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวก็จะต้องกระทำโดยยึดหลักนิติธรรม จะเห็นได้ว่าการควบคุมตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐก็เป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลประการหนึ่ง ดังนั้นการควบคุมตัวของรัฐจึงมิใช่เอาตัวไว้เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานหรือศาลเท่านั้น แต่ต้องเป็นการเอาตัวไว้เพราะความจำเป็นใน

กรณีที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เท่านั้นและยังก็ต้องคำนึงถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมด้วย

ในประเทศไทยนั้น สืบเนื่องจากปัญหาการความเลื่อมล้ำในการขอลปล่อยตัวชั่วคราวของบุคคลที่ไม่มีหลักทรัพย์หรือหลักประกัน ประเทศไทยโดยกระทรวงยุติธรรมก็มีแนวทางช่วยเหลือผู้ต้องหาซึ่งไม่มีหลักทรัพย์หรือหลักประกันเพื่อมาขอขื่นปล่อยโดยชั่วคราวโดยได้มีการจัดตั้งกองทุนยุติธรรมขึ้น เพื่อการแก้ปัญหาช่องว่างและความเลื่อมล้ำของกระบวนการยุติธรรมไทย โดยเฉพาะเรื่องค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมที่เป็นปัจจัยทำให้คนยากไร้และคนจนไม่สามารถต่อสู้คดีหรือดำเนินการต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้

จากการศึกษาวิเคราะห์แนวทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับเรื่องการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันแล้วพบว่า ในส่วนของบทบัญญัติเกี่ยวกับเหตุขออนุญาตให้การปล่อยตัวชั่วคราวตามมาตรา 108/1 แห่งประมวลวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศไทย มีหลักการที่ขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนและหลักเกี่ยวกับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาเป็นผู้บริสุทธิ์และขัดต่อหลักความเสมอภาค เนื่องจากการกำหนดเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินมาเป็นเงื่อนไขในการพิจารณาปล่อยตัวหรือไม่ให้ปล่อยตัวชั่วคราว ซึ่งเป็นสิทธิเบื้องต้นในชีวิตของคนทุกคนในการที่จะไม่ถูกคุมขัง และเป็นสิทธิของผู้ต้องหาในการที่จะได้ออกมาต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ ทั้งขัดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน หลักสหประชาชาติเพื่อการคุ้มครองบุคคลทุกคนซึ่งถูกคุมขังหรือจำคุก 1988 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง กฎมาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัว ประกอบกับเมื่อได้ศึกษากฎหมายของสหรัฐอเมริกา ก็พบว่า การพิจารณาปล่อยตัวชั่วคราว ก็ให้พิจารณาเรื่องความหนักเบาของความผิดที่ถูกกล่าวหาข้อหา พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดีและความร้ายแรงหรืออันตรายที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลใดหรือสังคมเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันกฎหมายสาธารณรัฐฝรั่งเศสก็ไม่ได้ยึดถือหลักทรัพย์และหลักประกันเป็นสาระสำคัญในการพิจารณาปล่อยชั่วคราว แต่จะพิจารณาพฤติการณ์ความรุนแรงของข้อหาที่กระทำผิดเป็นหลัก ก่อนจะนำหลักเกณฑ์การกำหนดเงื่อนไขมาใช้พิจารณาในการปล่อยชั่วคราว โดยอาจกำหนดเพียงเงื่อนไขเดียวหรือมากกว่าหนึ่งเงื่อนไขก็ได้ เป็นการกำหนดเงื่อนไขการปฏิบัติตนของผู้ต้องหา ซึ่งศาลใช้เป็นเงื่อนไขในควบคุมความประพฤติหรือพฤติการณ์ของผู้ต้องหาเพื่อป้องกันออกไปก่อเหตุที่มีผลกระทบต่อสังคมชุมชนและสำหรับกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ การไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวก็ให้คำนึงถึงเหตุที่ผู้ต้องหาถูกตั้งข้อหากระทำความผิดที่มีโทษถึงตายหรือจำคุกตลอดชีวิต เคยได้รับปล่อยตัวโดยประกันหรือทำสัญญาส่วนบุคคลก่อนหน้านี้ ในการดำเนินคดีอาญาใด ๆ แต่เขาไม่ยอมถูกคุมขังหรือยอมมาพบเพื่อการสอบสวนหรือมาศาลหรือถูกจับกุมตามหมายจับที่ออกตาม มาตรา 10, 24 หรือ 34 แห่งกฎหมาย

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือตามมาตรา 33 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของ
สาธารณรัฐสิงคโปร์เท่านั้น

ประเด็นเกี่ยวกับเรื่องขั้นตอนในการขอลปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกัน ในส่วน
ขั้นตอนการขอลปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันของผู้ต้องหา ประมวลวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 111 ได้วางหลักว่า ให้ผู้ต้องหาสาบานตนแล้วปล่อยตัวไป โดยไม่มีขั้นตอนอื่นประกอบการ
ใช้ดุลพินิจในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันเลย ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจ
ของพนักงานสอบสวนเพราะไม่มีข้อมูลอื่นใดประกอบการพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตเลย
พนักงานสอบสวนจึงมักจะให้ผู้ต้องหายื่นหลักทรัพย์หรือหลักประกันในการขอลปล่อยตัวชั่วคราว
เพื่อเป็นหลักประกันว่าผู้ต้องหาจะกลับมาเมื่อได้เรียกตัว เมื่อเปรียบเทียบกับขั้นตอนขอลปล่อยตัว
ชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันในสหรัฐอเมริกา การปล่อยตัวชั่วคราวมีการใช้ระบบประเมินความ
เสี่ยง โดยในระบบศาลสหพันธรัฐมีเครื่องมือหรือวิธีประเมินความเสี่ยง ได้แก่ Pretrial Risk
Assessment Tool (PTRA) ใช้ในขั้นปล่อยชั่วคราว โดยเครื่องมือนี้ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ประเมิน
ความเสี่ยงของจำเลยในการหลบหนี และ/หรือก่ออันตรายต่อสังคม และเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่ (ในขั้น
ปล่อยชั่วคราวหรือคุมประพฤติแล้วแต่กรณี) ในการให้คำแนะนำแก่ศาลเกี่ยวกับมาตรการในการ
กำกับดูแล หลังปล่อย ทั้งสองระบบพัฒนาจากข้อมูลในสำนวนคดีในศาลสหพันธรัฐ แล้วนำมา
คำนวณเป็นคะแนนทางวิทยาศาสตร์ เพื่อนำเอาคะแนนความเสี่ยงที่ได้มาประกอบการพิจารณา
อนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ซึ่งทำให้การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่เป็นไปอย่างมีหลักเกณฑ์
และเป็นธรรมมากขึ้น ส่วนกระบวนการปล่อยชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันตามกฎหมายของ
สาธารณรัฐสิงคโปร์นั้น ผู้ต้องหาที่จะขอลปล่อยชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันจะต้องมีการทำสัญญา
ส่วนบุคคลให้แก่รัฐว่าจะมาพบตัวตามนัดหรือมาเมื่อเจ้าหน้าที่เรียกตัวและเจ้าหน้าที่อาจจะระบุ
เงื่อนไขหรือข้อตกลงอื่นใดให้ผู้ต้องหาปฏิบัติตามด้วยก็ได้ ซึ่งถ้าหากผิดสัญญาดังกล่าว อาจจะต้อง
ชดใช้เงินเต็มจำนวนและอาจจะถูกจับโดยไม่ต้องมีหมายก็ได้

สำหรับประเด็นปัญหาว่า เมื่อได้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันไปแล้วผู้ต้องหา
หลบหนีไป ประมวลวิธีพิจารณาความอาญาก็ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับโทษหรือผลร้ายที่ผู้ต้องหา
จะได้รับเอาไว้เลย ทำให้พนักงานสอบสวนมักจะเลือกให้ผู้ต้องหายื่นหลักทรัพย์หรือหลักประกัน
ประกอบการขอลปล่อยตัวชั่วคราวมากกว่านั้น

ในส่วนของมาตรการลงโทษกรณีที่ผู้ต้องหาซึ่งถูกปล่อยชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกัน
หลบหนีไป กฎหมายไทยไม่ได้บัญญัติไว้ ต่างจากกฎหมายสหรัฐอเมริกาซึ่งมีมาตรการในเรื่อง
ดังกล่าวไว้ว่าหากผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีหรือปฏิบัติผิดเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราวและถูก
ตัดสินว่ากระทำความผิดในระหว่างได้รับการปล่อยชั่วคราวตามที่กำหนดไว้จะต้องถูกเพิ่มเติมโทษ

ซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ โดยโทษจำคุกตามมาตรา ๑๑๖ ให้นับโทษต่อจากโทษจำคุกอื่น ๆ ในขณะที่สาธารณรัฐสิงคโปร์ได้มีการวางหลักไว้ว่า ถ้าบุคคลที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวไม่ปฏิบัติตามนั้น บุคคลนั้นจะถูกจับโดยไม่ต้องมีหมายจับหรือหากเป็นบุคคลที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากศาลในเวลาใด ๆ หลังจากที่ตนได้ยอมที่จะถูกคุมขังหรือหลังจากที่ได้ปรากฏตัวต่อศาลในวันหรือเวลาที่ได้นัดไว้ แต่ก่อนที่ศาลจะพร้อมเริ่มต้นการพิจารณาหรือเริ่มการพิจารณาอีกครั้ง ศาลอาจออกหมายจับบุคคลนั้น รวมไปถึงในกรณีบุคคลที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวภายใต้เงื่อนไขในการยอมจำนนหรือถูกคุมขังหรือปรากฏตัวเพื่อการสืบสวนหรือมาศาลในวันและเวลาใดก็ได้ที่กำหนดไว้ อาจจะถูกจับโดยไม่ต้องมีหมายจับ

จะเห็นได้ว่า กฎหมายของทั้งสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐสิงคโปร์ต่างก็มีมาตรการเกี่ยวกับการลงโทษแก่ผู้ต้องหาซึ่งได้รับการปล่อยชั่วคราวและหลบหนีไป หรือไปกระทำความผิดหรือผิดเงื่อนไขในระหว่างที่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ต่างจากประเทศไทยที่ไม่ได้บัญญัติในเรื่องดังกล่าวไว้ ดังนั้น หากเป็นกรณีผู้ต้องหาขอปล่อยชั่วคราวโดยยื่นหลักประกันและหลบหนีไป พนักงานสอบสวนก็สามารถที่จะยึดหลักประกันนั้นได้เท่านั้น แต่หากเป็นการปล่อยชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกัน ผู้ต้องหาที่หลบหนีไปนั้น ไม่มีกฎหมายกำหนดเกี่ยวกับมาตรการลงโทษใดไว้เลย

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหากำหนดให้มีประกันหรือหลักประกันในขอการปล่อยตัวชั่วคราว

จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้มีโอกาสในการต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนและมีหลักประกันสิทธิเสรีภาพตามหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดจริง การกำหนดให้เหตุเรื่องประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือมาเป็นเหตุในการไม่ปล่อยตัวชั่วคราว จึงเป็นการขัดต่อหลักการดังกล่าว มีข้อเสนอแนะที่ได้จากผลของการศึกษา ดังต่อไปนี้

เห็นควรยกเลิกความใน (4) ของมาตรา 108/1 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

(4) “ผู้ต้องหาที่มีพฤติการณ์ไม่น่าเชื่อถือ”

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการนำสัญญาส่วนบุคคลมาใช้ในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกัน

การนำหลักทรัพย์หรือหลักประกันมาใช้เป็นข้อพิจารณาประกอบการสั่งคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวเป็นอุปสรรคและเกิดความไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาที่มีฐานะยากจน อีกทั้งการใช้ระบบกองทุนยุติธรรมของกระทรวงยุติธรรมก็ได้ช่วยแก้ไขปัญหาเนื่องจาก

การติดต่อตลอดจนการพิจารณาของคณะกรรมการกองทุนยุติธรรมใช้เวลานาน เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งมีฐานะยากจนยังคงต้องถูกคุมขังจนกว่าเจ้าหน้าที่ของกองทุนยุติธรรมจะนำเงินหรือหลักทรัพย์มาช่วยเหลือในการปล่อยตัวชั่วคราว ดังนั้นเพื่อให้การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการพิจารณาคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวมีหลักเกณฑ์ชัดเจน มีมาตรฐาน คຸ້ມครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยและคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคม ประกอบกับเป็นการป้องกันการใช้อดุลพินิจโดยไม่ชอบ จึงเห็นควรนำหลักการทำสัญญาส่วนบุคคลซึ่งเป็นสัญญาที่ผู้ต้องหาตกลงว่าจะปรากฏตัวตามที่ศาลกำหนดวันนัด พร้อมทั้งให้คำสัญญาว่าจะไม่ทำผิดกฎหมายระหว่างที่สัญญานั้นมีผลและกำหนดเงื่อนไขที่จำเป็นเมื่อให้มีการประกันตัวหรือการปล่อยตัวชั่วคราวตามสัญญาส่วนบุคคล เช่น มอบเอกสารการเดินทางใดๆ ที่ตนครอบครอง ไม่แทรกแซงหรือขัดขวางกระบวนการยุติธรรมในเรื่องที่เกี่ยวกับตนหรือบุคคลอื่น และในกรณีที่ผู้ต้องประพฤติดังกล่าวมีส่วนบุคคลหรือเงื่อนไขที่พนักงานสอบสวนกำหนดไว้ ผู้ต้องหาจะต้องจ่ายเงินค่าปรับเพิ่มเติมจำนวนตามที่ใช้อยู่ในสาธารณรัฐสิงคโปร์มาใช้กับประเทศไทย โดยมีการเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนี้

มาตรา 110/1 ระบุว่า “ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสิบปี เว้นแต่คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอันเกิดจากการชุลมุนต่อสู้ กรณีที่ผู้ต้องหาขอลงนามในสัญญาส่วนบุคคล

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขของการลงนามในสัญญาส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกา แล้วแต่กรณี”

ส่วนเนื้อหาของกฎกระทรวงดังกล่าว ให้มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง ต่อไปนี้

1) กรณีที่ผู้ต้องหาขอปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกัน ให้ผู้ต้องหาลงนามในสัญญาส่วนบุคคล

โดยขั้นตอนการลงนามในสัญญาส่วนบุคคลให้ปฏิบัติดังนี้

(1) เว้นแต่ บุคคลซึ่งเคยได้รับปล่อยตัวโดยประกันหรือทำสัญญาส่วนบุคคลก่อนหน้านี้ ในการดำเนินคดีอาญาใด ๆ แต่ไม่ยอมมาพบหรือไม่มาตามกำหนดนัดศาลหรือพนักงานสอบสวนประพฤติดังกล่าวส่วนบุคคลหรือเงื่อนไขที่ศาลหรือพนักงานสอบสวนได้กำหนดไว้ ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาสัญญาส่วนบุคคลซึ่งผู้ต้องหาได้ลงนามประกอบกับคำขอปล่อยตัวชั่วคราว

(2) ในกรณีที่พนักงานสอบสวนมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว พนักงานสอบสวนอาจกำหนดเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาดังต่อไปนี้

- (ก) มอบเอกสารการเดินทางใด ๆ ที่ตนครอบครอง
- (ข) ให้อยอมถุกคุมขังหรือยอมมาพบเพื่อการสอบสวนหรือมาศาลในวันและเวลาและสถานที่ที่ได้รับกรณั้คหมายให้ทำเช่นนั้น
- (ค) ไม่กระทำผิดใด ๆ ในขณะที่ปล่อยตัวโดยประกันตัวหรือทำสัญญาส่วนบุคคล และ
- (ง) ไม่แทรกแซงพยานคนใดหรือขัดขวางกระบวนการยุติธรรมในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเองหรือบุคคลอื่นใด

5.2.3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการบังคับและบทลงโทษกรณีผู้ได้รับการปล่อยชั่วคราวหลบหนี

1) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการมีให้นับระยะเวลาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว รวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ

เนื่องจากประเทศไทยไม่ได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการหรือการลงโทษกรณีผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวนั้นได้หลบหนีไป ดังนั้น จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐสิงคโปร์แล้ว ต่างก็มีการบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษหรือมาตรการอื่นในกรณีผู้ต้องหาหลบหนีเอาไว้ จึงเห็นควรให้มีการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการลงโทษกรณีผู้ต้องหาหลบหนีไว้ในกฎหมายไทยด้วย โดยบัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องอายุความสะดุดหยุดลง เนื่องจากผู้ต้องหาส่วนใหญ่ซึ่งหลบหนีไปมีความประสงค์ที่จะให้อายุความคดีอาญาหมดลงเพื่อที่ตนจะกลับมาใช้ชีวิตปกติ โดยบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนี้

“มาตรา 117/1 ผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งหลบหนีไปในระหว่างที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว มีให้นับระยะเวลาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ”

2) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกำหนดโทษกรณีผู้ต้องหาหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว นอกจากข้อเสนอแนะเรื่องมีให้นับระยะเวลาระหว่างผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอายุความแล้ว เห็นควรให้มีการกำหนดบทลงโทษเพื่อทำให้ผู้ต้องหาเกิดความเกรงกลัว ไม่กล้าที่จะหลบหนี โดยบัญญัติเพิ่มเติมฐานความผิดดังกล่าวไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญา ดังนี้

“มาตรา 117/2 ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนีไปในระหว่างที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตาม มาตรา 117/2 ไม่ระงับไปเพราะเหตุที่คดีของผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นมีการสั่งไม่ฟ้อง ยกฟ้อง จำหน่ายคดี หรือถอนฟ้อง”